

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-867/20
Дана 21.01.2021. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спариха, председника већа, Весне Димитријевић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246 ст. 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, браниоца окривљене ББ, адвоката Дејана Гајића из Крагујевца, окривљене ББ, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Зорана Стељића из Аранђеловца, браниоца окривљеног ГГ, адвоката Ненада Чоловића из Крагујевца и браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Поповића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крагујевцу К-68/14 од 16.07.2020. године, у седници већа одржаној у присуству окривљене ББ, њеног браниоца, адвоката Дејана Гајића из Крагујевца и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Зорана Стељића из Аранђеловца, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, дана 21.01.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе браниоца окривљене ББ, адвоката Дејана Гајића из Крагујевца, браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Поповића из Крагујевца, браниоца окривљеног ГГ адвоката Ненада Чоловића из Крагујевца и Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу К-68/14 од 16.07.2020. године, у односу на окривљене ББ, АА и ГГ, **ПОТВРЂУЈЕ**, док се жалба окривљене ББ, **ОДБАЦУЈЕ**, као неблагоприятна.

Усвајањем жалбе браниоца окривљеног ВВ, адвоката Зорана Стељића из Аранђеловца, УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Крагујевцу К-68/14 од 16.07.2020. године у односу на окривљеног ВВ и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К-68/14 од 16.07.2020. године, окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ, оглашени су кривим због по једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246 ст. 1 Кривичног законика (КЗ), па су осуђени и то: окривљени АА на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, окривљена ББ на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, окривљени ГГ на казну затвора у трајању од 3 (три) године и окривљени ВВ на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а у које казне ће се окривљенима АА, ББ и ВВ у складу са чл. 63 КЗ урачунати време проведено у притвору, онако како је наведено изреком пресуде.

Истом пресудом на основу чл. 83 КЗ окривљеном ВВ је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана, која ће се према окривљеном извршити у заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, при чему се време проведено у установи за лечење урачунава у изречену казну затвора.

На основу чл. 246 у вези са чл. 87 КЗ окривљенима ГГ и Тањи Кесић је изречена мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела, описаних изреком пресуде.

На основу чл. 261 и чл. 264 Законика о кривичном поступку (ЗКП) окривљени су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крагујевцу, због одлуке о кривичној санкцији и мери безбедности, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу првостепену пресуду преиначи и окривљенима АА, ББ, ВВ и ГГ за по једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246 ст. 1 КЗ изрекне казне затвора у дужем трајању, а да окривљеном ВВ изрекне меру безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела, који су већ од њега одузети по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац од 24.09.2013. године,

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Зоран Стељић из Аранђеловца, због свих законских разлога, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу првостепену пресуду преиначи и одбије оптужбу према окривљеном ВВ због застарелости кривичног гоњења или да пресуду укине и предмет врати на поновно суђење, а захтевао је да буде обавештен о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљене ББ, адвокат Дејан Гајић из Крагујевца, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и одлуке о казни, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или да пресуду преиначи и окривљену ослободи од оптужбе, а захтевао је да заједно са окривљеном буде обавештен о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног ГГ, адвокат Ненад Чоловић из Крагујевца, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу првостепену пресуду преиначи и окривљеног ГГ огласи кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а КЗ и осуди по закону или да пресуду укине и предмет врати на поновно суђење, и

- бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Поповић из Крагујевца, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу првостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да пресуду укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговоре на жалбу јавног тужиоца су поднели: бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Поповић из Крагујевца, бранилац окривљеног ВВ, адвокат Зоран Стељић из Аранђеловца и бранилац окривљене ББ, адвокат Дејан Гајић из Крагујевца, а у којима су предложили да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована, с тим што је бранилац окривљеног ВВ, адвокат Зоран Стељић, предложио и да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж-897/2020 од 23.12.2020. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу првостепену пресуду преиначи тако што ће окривљене АА, ББ, ВВ и ГГ осудити на казне затвора у дужем трајању и да окривљеном Пантићу изрекне меру безбедности одузимања предмета по потврди о привремено одузетим предметима од 24.09.2013. године, а да жалбе бранилаца окривљених одбије као неосноване.

Апелациони суд је жалбу окривљене ББ одбацио као неблагоприятну, на основу члана 456. став 1. ЗКП. Ово стога што је окривљена ББ првостепену пресуду уз поуку о правном леку примила лично 19.08.2020. године, а жалбу је изјавила 14.09.2020. године, препорученом пошиљком, то је њена жалба неблагоприятна, будући да је изјављена по протеклу рока од 15 дана (који рок је истекао 3.09.2020. године).

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа у смислу чл. 447 ст. 1, 2 и 5 ЗКП, на којој је размотрио списе предмета и првостепену пресуду испитао у складу са чл. 451 ст. 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца истакнутим у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, одговора на жалбу и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, нашао:

Жалба браниоца окривљеног ВВ је основана, док су жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ГГ и Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу у односу на ове окривљене, неосноване, док жалбу Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу у односу на окривљеног ВВ није разматрао.

Браниоци окривљене ББ и окривљеног АА као основ за побијање првостепене пресуде наводе битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. ЗКП, међутим, осим навођења да првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, овај жалбени основ не образлажу.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеног стања браниоци окривљених АА, ББ и ГГ жалбама оспоравају чињеничне закључке првостепеног суда засноване на доказима из преткривичног поступка и истраге, и то на признањима кривичних дела од стране окривљених ББ и ГГ, као и на потврди о привремено одузетим предметима од окривљене ББ, указујући да првостепени суд није требало да прихвати ове доказе, већ касније измењене одбране ових окривљених на главном претресу, када негирају извршење кривичних дела.

С тим у вези, бранилац окривљене ББ жалбом указује да је првостепени суд осуђујућу пресуду у односу на ову окривљену засновао на њеној одбрани датој у претходном поступку и одбрани датој на главном претресу, на потврди о привремено одузетим предметима и исказу сведока ДД, полицијског службеника и указује да се пресуда не може заснивати искључиво на одбрани окривљене, ако она није поткрепљена другим материјалним доказима, посебно ако се има у виду да је окривљена објаснила зашто је у истрази и приликом саслушања од стране полицијских службеника признала кривично дело, наводећи да је хтела да избегне одређивање притвора, будући да је у току читавог поступка била у другом стању о чему су приложени и докази. Жалбом овог браниоца се указује и да је потврда о привремено одузетим предметима од окривљене ББ обеснажена исказом полицијског службеника ДД, која је у суштини навела да се не сећа да је предузимала радње према окривљеној ББ, а да је НН лице нешто одбацило, што је пронађено на лицу места (три кесице од најлона са прашкастом материјом браон боје), јер ничега осим каменчића ту није било, што према ставу жалбе указује да од окривљене ББ ништа није одузето у физичком смислу, иако је она потписала потврду о привремено одузетим предметима.

На сличан начин првостепену пресуду побија и бранилац окривљеног АА, указујући да је првостепени суд осуђујућу пресуду у односу на овог окривљеног засновао на чињеници да је окривљена ББ потписала потврду о привремено одузетим предметима, међутим, на главном претресу није на несумњив начин утврђено да је ова

опојна дрога и физички одузета од ове окривљене, будући да је окривљена ББ на главном претресу оспорила да је опојна дрога њена, наводећи да иста потиче од другог лица, па ако се оваква одбрана окривљене ББ доведе у везу са одбраном АА који негира извршење кривичног дела, долази се до закључка да оптужба у односу на окривљеног АА није доказана.

Бранилац окривљеног ГГ, адвокат Ненад Чоловић, жалбом указује да је овај окривљени објаснио зашто је признао извршење кривичног дела у истрази, наводећи да је на то био принуђен од стране полицијских службеника, који су га саветовали шта треба да каже како би био пуштен на слободу и како му не би био одређен притвор, па због тога првостепени суд није требало да прихвати одбрану окривљеног из претходног поступка.

Апелациони суд изнете жалбене наводе оцењује неоснованим. Првостепени суд је ради провере навода измењене одбране окривљене ББ, која на главном претресу не признаје извршење кривичног дела и чија одбрана инсистира на томе да од окривљене није одузета опојна дрога, у својству сведока поред осталих испитао ЂЂ и ЕЕ, полицијске службенике који су 24.09.2013. године, поступајући по информацији о купопродаји опојне дроге у Аранђеловцу на потезу „Ђикино брдо“ видели девојку и момка, који је одбацио кесице, пронађене на лицу места и одузете по потврди о привремено одузетим предметима од окривљене ББ, а за које је вештачењем утврђено да садрже опојну дрогу хероин. Доводећи у везу исказе ових сведока са одбраном окривљене ББ, која није спорила да је кесице са хероином предала непознатом купцу, а овај је по доласку полиције исте одбацио и побегао, правилно је првостепени суд закључио да неосновано браниоци окривљене ББ и АА оспоравају чињеницу да је од окривљене ББ одузета опојна дрога.

Дакле, код чињенице да је окривљена ББ навела да је непосредно пре доласка полиције на лице места, кесице са опојном дрогом хероин предала непознатом купцу, који их бацио поред ње, а полиција их је пронашла, те да су полицијски службеници који су том приликом поступали навели да су кесице одузете од окривљене по потврди о привремено одузетим предметима, управо оне које је непознато лице одбацило критичном приликом, јер на лицу места није било ничега осим каменчића, те да је окривљена потврду о привремено одузетим предметима

потписала без примедби, неосновано се жалбом бранилаца окривљених ББ и АА указује да се не може узети да је од окривљене одузета опојна дрога зато што у физичком смислу ништа није одузето од ње.

Имајући у виду садржину признања окривљеног ГГ (дато у присуству браниоца 24.09.2013. године пред Полицијском управом Крагујевац и 25.09.2013. године истражном судији), који је објаснио да је његов мотив за договор са окривљеним АА о продаји опојне дроге била лоша финансијска ситуација, а потом је детаљно објаснио како је окривљени АА из Београда доносио у Аранђеловац разграмиран и спакован хероин, за који је одређивао цену, пошто је то његова роба, да га је упућивао на лица којима треба да однесе хероин и њима давао број телефона, а да је његов задатак био да хероин разнесе, наплати и поштом или аутобусом пошаље новац окривљеном АА, задржавајући део за храну и дневне потребе у износу који је одређивао окривљени АА, те да су тако ствари функционисале око 15 дана пре него што је од њега одузета опојна дрога хероин (24.09.2013. године), а да му је тог дана окривљени АА дао 10 кесица са хероином ради продаје, правилно је првостепени суд закључио да овакво признање испуњава услове из члана 88. ЗКП, да би на њему могла да се заснује пресуда, посебно ако се има у виду да не само да није у супротности са другим доказима, већ је и поткрепљено другим доказима, и то потврдом о привремено одузетим предметима од окривљеног ГГ (од 24.09.2013. године, према којој је поред осталог од њега одузето 20 кесица од најлона на врху везаних у чвор са прашкастом материјом за коју је вештачењем касније утврђено да представља опојну дрогу хероин), тако и признањем окривљене ББ које је првостепени суд прихватио.

Дакле, будући да су се окривљени ГГ и ББ на идентичан начин изјашњавали о томе како је дошло до тога да окривљена ББ три кесице хероина прода купцу уместо окривљеног ГГ, будући да је окривљени ГГ навео да је посумњао да га прати полиција и да зато није смео да дрогу однесе купцу, што је рекао окривљеном АА који је онда рекао окривљеној ББ да опојну дрогу однесе купцу, што је она и учинила, што је потврдила и окривљена ББ, наводећи још и да јој је окривљени АА рекао да за продати хероин узме новац у износу од 3.000,00 динара, да се она нашла са купцем- непознатим дечком, коме је дала кесице са опојном дрогом, а он је њој дао новац, да је након тога наишла полиција, па је дечко кесице бацио на асфалт и побегао, првостепени суд је правилно прихватио овакве одбране окривљених и довео их у везу

са осталим доказима, на којима је засновао пресуду, правилно налазећи да су касније измењене одбране окривљених, када не признају извршење кривичних дела и инсистирају на томе да су записнике потписали само да би их полицајци пустили, неосноване и усмерене на избегавање кривице.

Имајући у виду наведено, неосновано се жалбама бранилаца окривљених ГГ, ББ и АА првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Бранилац окривљеног ГГ, адвокат Ненад Чоловић, жалбом указује да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање, што је довело до погрешне примене кривичног закона, имајући у виду да је окривљени ГГ хероински зависник више од 10 година, да је опојну дрогу набавио за сопствене потребе, да раније није био осуђиван, тако да су у овом случају испуњени услови да окривљени буде оглашен кривим за лакше кривично дело – неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а ст. 1 КЗ.

Код чињенице да је током првостепеног поступка несумњиво утврђено да је окривљени ГГ неовлашћено ради продаје држао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, будући да је окривљени у одбрани датој полицијским службеницима у присуству браниоца и у истрази поред осталог навео да му је окривљени АА дао 10 кесица са хероином, како би их продао у складу са њиховим договором (по коме му је окривљени АА давао разграмиран хероин, одређивао цену и упућивао га на лица којима треба да однесе хероин, а он је наплаћивао продати хероин и окривљеном АА слао новац), неосновано се жалбеним наводима његовог браниоца оспорава правна оцена дела указивањем да се ради о лакшем кривичном делу- неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, зато што је он опојну дрогу држао ради сопствене употребе. Ово посебно ако се има у виду да чињеница да је неко зависник од употребе опојних дрога (као што је утврђено да је окривљени ГГ у време извршења кривичног дела био завистан од опојне дроге хероин) не искључује његову кривицу за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, уколико има доказа за то кривично дело, као што је овде случај.

Имајући у виду наведено, првостепени суд је правном оценом радњи окривљених АА, ГГ и ББ као по једно кривично дело неовлашћена производња и

стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, правилно применио кривични закон, због чега су жалбе бранилаца окривљених због повреде кривичног закона, оцењене неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду поводом изјављених жалби бранилаца окривљених и јавног тужиоца у делу одлуке о казни, Апелациони суд оцењује да су жалбе у овом делу неосноване, а да су изречене казне затвора, и то окривљеном АА у трајању од 5 година, окривљеној ББ у трајању од 3 године и 6 месеци и окривљеном ГГ у трајању од 3 године, у које ће се окривљенима АА и ББ урачунати време проведено у притвору, адекватне тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљених.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на страни окривљених АА, ГГ и ББ правилно као олакшавајуће околности ценио њихове личне и породичне прилике (поред осталог да окривљени ГГ раније није осуђиван, да је окривљена ББмајка четворо деце, као и њихово лоше имовинско стање) док је од отежавајућих околности ценио осуђиваност окривљених АА и ББ, како пре извршења кривичних дела због којих се води овај кривични поступак, тако и након тога, па је полазећи од степена кривице, тежине извршених кривичних дела и запрећене казне, правилно окривљене осудио на казне затвора како је то наведено, а које су и по оцени овог суда неопходне за постизање сврхе кажњавања (чл. 42 КЗ) у оквиру опште сврхе кривичних санкција (чл. 4 ст. 2 КЗ).

Стога су неосновани жалбени наводи јавног тужиоца којима се указује да првостепени суд није у довољној мери ценио као отежавајућу околност осуђиваност окривљених, као и начин њихових живота и њиховог понашања у друштву, што је од значаја за оцену њихове друштвене опасности, те да незапосленост и лоше имовинске прилике првостепени суд није требало да цени као олакшавајуће околности.

Апелациони суд је имао у виду жалбене наводе јавног тужиоца којима се указује да првостепени суд као отежавајућу околност није ценио то што је од окривљеног ГГ одузета опојна дрога хероин укупно нето масе 3,69 грама, разграмирана у 20 најлонских кесица, а од окривљене ББ опојна дрога хероин укупне нето масе 0,55 грама, разграмирана у 3 кесице, па је исте оценио неоснованим, будући да су у питању

околности које представљају обележје кривичног дела и не прелазе меру потребну за постојање кривичног дела у смислу чл. 54 ст. 3 КЗ, у ком случају би једино могле да се узму у обзир приликом одмеравања казни.

Поред тога, ни жалбама изјављеним у корист окривљених АА, ББ и ГГ се не указује на околности које би довеле до другачијег одмеравања казни, па су жалбе у овом делу оцењене неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у односу на окривљеног ВВ, Апелациони суд налази да се основано жалбом браниоца окривљеног указује да је првостепена пресуда у овом делу захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка (члан 438. став 2. тачка 2. ЗКП), због којих је укидање пресуде нужно.

Наиме, окривљени ВВ је оглашен кривим да је кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл. 246 ст. 1 ЗКП извршио неутврђеног дана у временском периоду од почетка 2003. године до 24.09.2013. године, што значи да није могуће утврдити тачно време извршења кривичног дела, па се ради испитивања наступања застарелости кривичног гоњења и временског важења кривичног закона у складу са одредбом члана 16. став 5. ЗКП узима да је кривично дело извршено 1.01.2003. године.

Имајући у виду наведено, основано се жалбом браниоца окривљеног ВВ указује да је у том периоду, дакле 01.01.2003. године, на снази био Основни кривични закон („Службени лист СФРЈ“ број 44/76 и др., „Службени лист СРЈ“ број 35/92 ...61/01, који је на снази од 17.11.2001. године). Стога се у складу са одредбама о временском важењу кривичног законодавства, и то чланом 4. ОКЗ, на окривљеног примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, будући да касније измене закона нису повољније по окривљеног (имајући у виду да се опис радње кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ и кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ не разликују, а да је у време извршења за ово кривично дело била запрећена казна затвора од једне до десет година, док су касније измене за предметно кривично дело прописивале казне затвора у дужем трајању).

С тим у вези, бранилац окривљеног ВВ основано жалбом указује да је првостепени суд требало да испита да ли је кривично гоњење у односу на окривљеног ВВ предузето пре наступања застарелости у складу са одговарајућим одредбама тада важећег ОКЗ, и то одредбом члана 95. тачка 3. ОКЗ, којом је прописано да се кривично гоњење не може предузети кад протекне десет година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи затвор преко пет година, као и чланом 96. став 3. и 4. ОКЗ који прописује да се застаривање прекида сваком процесном радњом која се предузима ради гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, као и кад учинилац учини исто тако тешко или теже кривично дело.

У конкретном случају је прва процесна радња против окривљеног ВВ предузета 24.09.2013. године, његовим саслушањем у својству осумњиченог од стране Полицијске управе у Крагујевцу у присуству браниоца, па је потребно испитати да ли је и пре тога дошло до прекида застаривања гоњења учиниоца у смислу члана 96. став 4. ОКЗ, а имајући у виду податке о његовој осуђиваности, будући да из списка предмета произилази да је окривљени ВВ осуђиван пресудама Окружног суда у Крагујевцу К-99/02 од 29.04.2003. године, због кривичног дела из чл. 245 ст. 1 КЗ СФРЈ на казну затвора у трајању од једне године и К-49/03 од 05.05.2004. године, због кривичног дела из чл. 246 ст. 1 КЗ СФРЈ на казну затвора у трајању од једне године.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити недостатке на које му је указано овом пресудом, па ће приликом оцене да ли је наступила застарелост кривичног гоњења у односу на окривљеног ВВ поред времена извршења кривичног дела (01.01.2003. године) и времена предузимања процесних радњи, узети у обзир и време извршења кривичних дела по наведеним пресудама, којима је окривљени осуђиван, после 1.01.2003. године, како би оценио да ли је застарелост кривичног гоњења прекинута извршењем нових кривичних дела, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и закониту одлуку.

С обзиром да је првостепена пресуда у односу на окривљеног ВВ укинута из наведених разлога, овај суд није разматрао жалбу јавног тужиоца због одлуке о казни и мери безбедности у односу на овог окривљеног.

Из изнетих разлога на основу чл. 456, 457 и 458 ст. 1 ЗКП одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар

Слађана Живановић с.р.

Председник већа – судија

Радоман Спарић с.р.